Og Øjnenes Laag
løftes stille paa Klem
af hver Hytte, der ligger saa livsfyldt som Arken,
— fra de tusinde Hjem,
fra hver Arne, hver Krog
tumler Børnenes Flokke med Fryd ud paa Marken.
Med Solskin i Sind og med Vaarvind i Lunge
til Spade og Skovl griber Gamle og Unge
for at bøde de Saar,
som os Vinteren slaar, —
der er Liv, der er Arbejd derude, hvor Lærkerne sjunge.

Det suser fra Vang
nu med Foraarets Bud:
Bryd nu frem, hvad der gemtes bag Murene trange, —
kom I Unge, kom ud,
kom til Arbejd med Sang,
vis, I voksed Jer stærke i Nætterne lange!
Kast Sneen bort mellem Dale og Banker,
sæt Støtte til knækkede Grene og Ranker, —
kom med tusinde Fjed,
I har Foraaret med, —
der er Liv, der er Lys over Veje, hvor Ungdommen vanker.

Christine Møller.

Mel.: Ur Ossians dunkle sagoverld.

Vi fik ej under Tidernes Tryk
et bøjet Mod en ludende Ryg,
vor Kamp, vort Kald, hvad bære vi kan,
end ligger gemt under Synskredsens Rand.
End vor Røst er uden Magt
og vor Daad uden Hjem,
og om os er al Ting sagt
med de Ord: Vi vil frem!
Fremad efter Livets Kranse!
Tid har vi ej til at standse.

Vi ved, der end maa fares i Mag,
vi gaa som mod en gryende Dag,
men famle ej i Mulmet omkring
og skal ej hildes i Taagernes Ring.
Har vi langt endnu til Havn,
der er Vind i vore Sejl,
der er Lysning i vor Stavn,
at vi ej løbe fejl.
Trøstig fremad! tændt er Fyret,
Vej kender han, som har Styret.

Kun Fod for Fod vi se, hvor vi gaa,
men ved dog godt, hvorhen vi skal naa:
Til dybt i Barm at ha' vort Kompas,
og ej blot finde, men fylde vor Plads.
Ja, vor Gang maa blive fast —
vi er fribaarnes Æt,
og vor Higen maa faa Hast,
og vor Fod blive let,
Øjet opladt, Haanden øvet,
Tanken paa Flugt over Støvet.

Vi høre, hvor det kalder os frem,
vort gamle, sunkne Fædrenehjem,
der tappert bød Aartusinder Trods,
men har nu hele sit Haab sat til os.
Vi skal rense det for Støv,
vogte tro, hvad som du'r,
vi skal slynge Vaarens Løv
om dets vejrslagne Mur.
Danmark, uden Læ af Bjærge,
vi vil Dig styrke og værge.

En ensom Vandring ej staar os an,
vi flokkes fluks, hvor mødes vi kan;
vort Mod til Farten da bliver frit,
og det gaar frem, naar vi kønt holde Trit.
Ja, da trave vi med Sang
over Sten, over Stok,
Vejen bliver aldrig lang
for den sluttede Flok.
Slut da sammen! Kort er Glæden,
snart skal vi spredt ud i Kæden.

C. Hostrup.

Egen Melodi.

Høje Nord, Friheds Hjem
ej for Mørket til at true,
men for Solen til at lue,
og for Liv til at gro frem.
Lad det bryde, lad det gære!
stem ej Strømmen, taal dens Brag!
den skal bære
Grøde til en Sommerdag.

Høje Nord, Sangens Bo!
— ikke den, der dvalebinder —
den, der tænder Glød paa Kinder,
først gør fri og saa gør fro!
kald dit Kor fra Skovens Sale!
lær i Sky det Vinger slaa!
lær det dale
dybest ned i Bondevraa!

Høje Nord, Haabets Borg!
hvor det op i Mulmet vælder,
hvor utrættelig det melder
Vaarfryd efter Vintersorg,
nyn det ind i Drenge kække,
saa de le af Jætters Larm!
lad det lægge
Lys i Tanken, Staal i Arm!

Høje Nord, Kæmpehal!
det er Tid, at Kraften kendes,
det er Tid, at Sener spændes,
Tid til Stigen eller Fald.
Kald paa Heltene, der blunde!
saml i ét de skilte Raad!
og i Munde
læg os Ordet, som er Daad.

C. Hostrup.

Egen Melodi af C. F. E. Horneman,

Vort Hjem, Du danske Jord,
hvor Bondebrødet trofast gror;
Du digre Muld,
saa evnefuld,
saa yppig til at yde!
Det kimer i Din Agers Korn,
Konkyljehorn
om Dine Kyster lyde.
Vi bærer Dig i Lyst og Nød,
Vi ærer Dig i Liv og Død;
Vi kommer, naar Du kalder, og knæler i Dit Skød!

Vort Hjem, Du danske Jord,
hvor Lunets lyse Sønner bor;
dugfriske Dal
med stridig Al
og hvide Klitters Øde!
Det dufter i Dit Tungemaal,
en Blomsterskaal
af Rug og Kløver røde.
Vi favner Dig i Angst og Fryd;
Vi savner Dig i Nord og Syd;
vi harmes, naar vi hører
Din stumme Klagelyd.

Vort Hjem, Du danske Jord,
der haabsom, grøn af Havet gror;
gavmilde Muld,
med Mindeguld,
som klinger under Ploven!
Din Himmel hvælver højt sit Tag,
i bløde Drag
langs Fjorden blaaner Skoven.
Vi værger Dig i Armods Kaar;
vi sværger Dig, ihvor vi gaar,
at trænges, hvis Du trues,
til Værn omkring Din Vaar!

L. C. Nielsen.